ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τότε ὁ πλαστογράφος τῆς ἐπιστολῆς ἔχει μιὰ καταπληκτική, σχεδὸν ὑπεράνθρωπη ἐπιδεξιότητα... εἶπε ὁ κ. Ἰνιέτ. Γιατὶ κι' ὁ μυθιστοριογράφος κ. Σιμὸν Ἐμπὲρ βεβαιώνει ἀπολύτως, ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ εἶνε τοῦ Συριές!.. Παραβάλαμε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ μὲ ἄλλες αὐθεντικὲς ἐπιστολὲς τοῦ συζύγου σας... Ἡ ταυτότης των εἶνε ἀκλόνητης γνησιότητος!..

Ἡ Ροβέρτη ἔνωσε τὰ χέρια της, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ μὲ τόνο τυφλῆς πεποιθήσεως εἶπε:

—Ὄχι... Ὁ λατρευτός μου Ζὰκ εἶνε στὸν Ἄλλον Κόσμο πειά... Ἂν ζοῦσε, θὰ ἦταν ἀσφαλῶς, ἐξάπαντος, κοιτά μου!..

Ἐπακολούθησε μιὰ λιγόστιγμη σιωπή. Ἔπειτα ὁ κ. Ἰνιὲτ σηκώθηκε, λέγοντας:

—Σέβομαι τὴ γνώμη σας, κυρία μου... Ἄλλωστε, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, σχεδὸν φρονῶ τὰ ἴδια μὲ σᾶς... Ἔχω τὴ γνώμη κι' ἐγώ, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶνε ἔργο πλαστογράφου... Ἴσως νὰ πρόκειται περὶ φάρσας... Ἂν πραγματικῶς ἐπιθυμοῦσε κανένας τὸν θάνατο τοῦ Ζακινόλ, δὲν θὰ τὸν εἰδοποιοῦσε προηγουμένως νὰ φυλαχτῆ... Αὐτὰ τὰ ἀπίθανα πράγματα, μόνον στὰ μυθιστορήματα συμβαίνουν... Σκοπὸς τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς εἶνε νὰ τρομοκρατηθῆ ἁπλῶς ὁ κύριος Ζακινόλ, ὅπως καὶ τρομοκρατήθηκε...

—Δὲν ἔχει τὴ συνείδησί του ἥσυχη, κύριε! διέκοψε ἡ Ροβέρτη. Ἄλλωστε, δὲν βλέπετε τὴ δική μου περίπτωσι, στὴν ὁποία φαίνεται ἀνακατεμένος; Ἐλπίζω λοιπόν, κύριε, ὅτι θὰ ἐνεργήσετε ὅλα τὰ δέοντα σύμφωνα μὲ τὴν καταγγελία μου, τὴν ὁποία κατέθεσα σήμερα στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα τῆς συνοικίας μου!..

—Βεβαιότατα... Βεβαιότατα Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κυρία μου!

—Ἀλλοιῶς, θ' ἀναγκαστῶ ἡ ἴδια ν' ἀναμιχθῶ κάπως ἐνεργητικὰ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Ζακινόλ... Πιστέψετέ με, κύριε!...

* * *

Γυρίζοντας στὸ «Καὶ γιὰ τὸ Ὀρφέβρο», ὁ κ. Ἰνιέτ, ἀντάμωσε σ' ἕναν σκοτεινὸ καὶ γεμᾶτον σκόνη διάδρομο τῶν γραφείων του τὸν ἀστυνομικὸ ἐπόπτη Λεμπρετόν, καὶ τοῦ εἶπε:

—Σᾶς εἰδοποίησαν γιὰ τὴν ἀποψινὴ ἀσχολία μας;

—Μάλιστα, ἀρχηγέ!... Θὰ εἶμαι ἀπόψε στὶς 9 ἡ ὥρα, μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους, στὴν ὁδὸ Ρυμπέρα!...

—Ἔχεις τίποτε νέα;

—Ὄχι, ἀρχηγέ... Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μοῦ τηλεφώνησε πρὸ ὀλίγου ὁ Λαρντό... Ἐπιβλέπει τὴν ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία πήγαινε στὸ ὄνομα τοῦ Κάολιο, ἐκεῖ στὴν ὁδὸ ντὲ Τὲρν 95... Μιὰ λοιπὸν ἀπ' τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς προέρχεται ἀπ' τὴ γυναῖκα τοῦ Κάρλιο, ποὺ εἶνε κλεισμένη σ' ἕνα σανατόριο... Τοῦ γράφει—μὲ χαρὰ κι' ἔκπληξι—ὅτι κάποιος ἀνώνυμος εὐεργέτης πλήρωσε γιὰ ἕνιαν ὁλόκληρο γρόνο τὰ νοσήλειά της στὴ διεύθυνσι τοῦ σανατοπίου... Ὁ διευθυντὴς τοῦ σανατορίου ἔλαβε τὰ χρήματα αὐτά, ὁ λ ο κ λ ή ρ ο υ χ ρ ό ν ο υ ν ο σ ή λ ε ι α, σὲ συστημένη ἐπιστολή!...

—Μὲ συστημένη ἐπιστολή; ἔκανε ζωηρὰ ὁ κ. Ἰνιέτ. Τότε στὸν φάκελλό της πρέπει νὰ ὑπάρχη γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως!

—Ὁ Λαρντὸ φρόντισε νὰ γίνη κάτοχος αὐτοῦ τοῦ φακέλλου... Εἶνε γραμμένος μὲ γραφομηχανὴ καὶ δείχνει ὡς ἀποστολέα ἕναν κάποιον Ντυράν, χωρὶς κατιὰ ἄλλη διασάφησι... Δηλαδή, τίποτε δὲν βγαίνει ἀπ' τὸν φάκελλο αὐτόν!

Ὁ κ. Ἰνιὲτ σταύρωσε συλλογισμένος τὰ μπράτσα του. Προσήλωσε μηχανικὰ τὰ μάτια του στὸ πάτωμα. Καὶ μουρμουριστά, εἶπε:

—Τί διάβολο νὰ πῆ κανένας καὶ μὲ τὴν καινούργια αὐτὴ ἱστορία;... Μοῦ φαίνεται, ὅτι ὅλα αὐτὰ δείγνουν πὼς ὁ Κάολιο—ὅπως τὸ ὁποιαζόμαστε, ἄλλωστε—εἶνε συνένοχος τοῦ ἐγκλήματος... Κι' ὅτι ἄλλοι συνένοχοί του, ἀσύλληπτοι αὐτοὶ ἀκόμη, ἔστειλαν τὰ νοσήλεια τῆς γυναίκας του. Ἔτσι σὰν προκαταβολὴ ἀπ' τὸ μεριδιό του... Μήπως κι' ὁ ἴδιος, γι' αὐτὰ τὰ νοσήλεια δὲν μιλοῦσε διαρκῶς!... "Ολος ὁ κόσμος, ἐκεῖ στὴν ὁδὸ ντὲ Τέρν, εἶχε πειὰ βαρεθῆ νὰ τὸν ἀκούη!

—Χμ... Ἔχω νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἀκόμη, σχετικῶς... Τὰ δυὸ μικρὰ παιδάκια του, τὰ ὁποῖα ἔχει συμμαζέψει ἡ κυρὰ-Μπυλφὸρ—ἐκείνη ἡ γρηά, ξέρετε, ἡ ὁποία τόσο μᾶς εἶχε γίνει τσιμποῦρι—ἔ, λοιπὸν αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά του ἔλαβαν ἕνα σωρὸ παιχνίδια.. Μιὰ ὁλόκληρη κάσσα, γεμάτη ἀπὸ διάφορα παιχνίδια!.. Τάστελνε κάποιο μεγάλο κατάστημα... Ὁ Λαρντό, εἰδοποιημένος ἀπ' τὸν θυρωρό, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ κατάστημα αὐτό... Ζήτησε πληροφορίες ποιὸς καὶ πῶς τὰ παρήγγειλε αὐτὰ τὰ παιχνίδια... Ἡ διεύθυνσις τοῦ καταστήματος τοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἡ παραγγελία ἐδόθη μὲ συστημένη ἐπιστολή, γραμμένη μὲ τὴν ἴδια γραφομηχανή, μὲ ὑπογραφὴ τὸ ἴδιο ὄνομα «Ντυράν», καὶ σταλμένη ἀπ' τὸ ἴδιο ταχυδρομικὸ παράρτημα τοῦ βουλεβάρτου τῶν Ἰταλῶν... Ὁ ὑπάλληλος τοῦ παραρτήματος—ἑνὸς ἀπ' τὰ πιὸ πολυάσχολα τοῦ Παρισιοῦ—δὲν μπόρεσε νὰ θυμηθῆ ποιὸς τοῦδωσε πρὸς ἀποστολὴν αὐτὲς τὶς δυὸ συστημένες ἐπιστολές... Μιὰ ἀόριστη ἰδέα ἔχει, ἐντελῶς ἀόριστη ὅμως, ὅτι μᾶλλον μιὰ γυναῖκα τοῦ τὶς ἔδωσε κι' ὄχι ἄνδρας... Νά, ἔτσι σὰν μιὰ ξανθή, ψηλὴ καὶ κομψὴ κυρία!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Ἰνιὲτ κοκκίνισε ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ξεφώνισε:

—Νὰ πάρη ὁ δαίμονας... Ὅλο καὶ μιὰ ξανθὴ κυρία μοῦ μπερδεύεται στὴν ὑπόθεσι αὐτή, κάθε λίγο... Λὲς καὶ μοῦ δείχνει τὴν τύχη καμμιὰ χαρτορρίγτρα!

—Ὤ, ἀρχηγέ... Κι' ὅμως στὴν ὑπόθεσι ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, μονάχα μιὰ ξανθὴ κυρία ξέρω ἐγώ: Τὴ γυναῖκα τοῦ περιφήμου ταχυδακτυλουργοῦ!...

Ὁ κ. Ἰνιὲτ ἀνασκίρτησε. Ρώτησε:

—Ἐπιτηροῦν ἄγρυπνα καὶ τοὺς δυό τους; Καὶ τὸν ταχυδακτυλουργὸ αὐτὸν καὶ τὴ γυναῖκα του;

—Μάλιστα, ἀρχηγέ... Ἄγρυπνα... Ξέρομε ἀκριβέστατα, καὶ στιγμὴ πρὸς στιγμὴ ὅλα τὰ διαβήματά τους, ὅλες τὶς κινήσεις τους... Ἡ ἐπιτήρησίς τους ἄρχισε ἀπ' τὴν ἑπομένη τοῦ ἐγκλήματος καὶ διαρκεῖ ἀκόμη... Κι' ἔχουμε ἀκλόνητες ἀποδείξεις, ὅτι οὔτε κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀποστολῆς τῶν συστημένων, οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη ἡμέρα—πρὶν ἢ μετὰ—φάνηκε ἡ γυναῖκα τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ στὸ τανυδρομικὸ παράρτημα τοῦ βουλεβάρτου τῶν Ἰταλῶν!...

—Σὲ τί καταγίνονται, λοιπόν: Πῶς περνοῦν τὸν καιρό τους;

—Ξεκινοῦν κ' οἱ δυό τους καὶ πᾶνε κάθε ἀπόγευμα στὴν ὁδὸ Λαλό.. Ἐκεῖ, ἔγουν νοικιάσει γιὰ ἕνα μῆνα μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ἡ ὁποία ἦταν πρὶν ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου... Τοὺς περιμένει ἐκεῖ ὁ βοηθός τους, ὁ Ἰλαίρ... Τὸν ξέρετε, βέβαια... Πουγυμνάζονται σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ δοκιμάζουν κάποιο καινούργιο ταχυδακτυλουργικὸ παιγνίδι... Τὸ ἀτελιὲ βρίσκεται καταμεσῆς σ' ἕναν κῆπο, χωριστὰ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κτίριο καὶ μπαίνει κανένας σ' αὐτὸ ἀπὸ εἰδικὴ σκάλα... Τὸ ἰσόγειο εἶνε γκαράζ κι' ἐπάνω ἀπ' τὸ γκαράζ εἶνε τὸ ἀτελιέ... Ἄνθρωποί μου σκαφάλωσαν κρυφὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀτελιὲ καὶ κρυφάκουσαν... Ὁ κ. Ζὰν Μουρτώ, ὁ λεγόμενος «Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου», ἔλεγε κάτι σὰν ν' ἀπήγγελε, σὰν νὰ μιλοῦσε στοὺς θεατὰς θεάτρου ἢ σὰν νὰ βγάζε λόγο... Πότε-πότε χαμαιοῦσε γιὰ νὰ δώση διάφορες τεχνικὲς ὁδηγίες στὴ γυναῖκα του καὶ στὸ βοηθό του... Ἔπειτα ξανάρχιζε πάλι ν' ἀπαγγέλλη... Συχνὰ ἀκουγόταν καὶ κάτι σὰν τρίξιμο δυνατὸ ἐλατηρίου... Αὐτὰ διαρκοῦσαν ὡς τὶς ἕξη ἡ ὥρα τὸ βράδυ... Τότε ἔβγαιναν κ' οἱ τρεῖς, ἔφταναν στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Γκράντ-Ἀρμὲ καὶ γώριζαν ἀπ' τὸ βοηθό τους, τοῦ ὁποίου ἔσφιγγαν τὸ χέρι ἐγκάρδια... Ἔπειτα τὸ ἀνδρόγυνο, ἀγκαλιασμένο τρυφερὰ σὰν δυὸ ἀγαπημένα περιστέρια, ἔκαιναν ἕναν περίπατο ὡς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, δειπνοῦσαν στὸ κομψὸ ρεστωράν «Τὸ Ἐκλεκτὸ Καπόνι» κι' ὕστερα γύριζαν στὸ μέγαρό τους τῆς πλατείας Ἐτουάλ, ξαναπαίρνοντας τὴν ὁδὸ Γκράντ-Ἀρμέ... Κάθε πρωὶ δὲ καταγίνονται σὲ διάφορα τρεχάματα, σχετικὰ μὲ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησί τους γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες... Δηλαδή, ἀπολύτως τίποτε τὸ ὕποπτο ὡς τώρα!

—Ἀμ' τότε;... Αὐτὴ ἡ ξανθὴ κυρία; ρώτησε πάλι σκεπτικὸς ὁ κ. Ἰνιέτ.

—Χμ... Ἂς τὴν ὀνομάσουμε ἡ «Κυρία Ἄγνωστος»... Ἀδύνατο

νὰ μάθουμε—προσωρινῶς τουλάχιστον—ποιὰ εἶνε καὶ ποῦ κάθεται!

* * *

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας αὐτῆς ἡμέρας. Στὸ Μέγαρο τῶν Δικαστηρίων καὶ στὸ Ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ κ. Πουσὸρ ντὲ λὰ Μαρσερόλ.

Ἕνα μεγάλο γραφεῖο ἀπὸ ξύλο ἀκαζοῦ. Ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ γραφείου φαίνεται καθισμένος ὁ κ. ἀνακριτής, μεγαλοπρεπής, μὲ ὕφος ἐπίσημο, φαλακρός, μὲ γυαλιὰ καὶ μὲ γένια μυτερά.

Ἀντικρύ του κάθεται ὁ γραμματεύς του, ἕνας ὡραῖος μελαχροινὸς νέος, ὁ ὁποῖος κρύβει μὲ δυσκολία τὰ χασμουρητὰ τῆς ἀνίας του.

Σὲ μιὰ καρέκλα, στὴ μέση τῆς αἰθούσης, κάθεται ὁ Κάρλιο χωρὶς χειροπέδες. Ἕνας ὑπόδικος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρουσιάζεται δέσμιος μπρὸς στὸν ἀνακριτὴ ἢ στὸ δικαστήριο ποὺ προκειται νὰ τὸν δικάση. Πλάι του, καθισμένος ἐπίσης, βρίσκεται ὁ συνήγορός του μαὶτρ Καμπενσί, ντυμένος τὴν τήβεννό του καὶ μὲ χαρτοφύλακα στὴ μασχάλη του.

Ὄρθιος κοντά του, βρίσκεται ὁ ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἔφερε ἀπ' τὴν φυλακὴ τὸν Κάρλιο, καὶ στὴν ὁποία πρόκειται κατόπιν νὰ τὸν ὁδηγήση πάλι.

—Τελοσπάντων, Κάρλιο, ἡ στάσι σου εἶνε ἀνυπόφορη! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀνακοιτής, ξεσπῶντας. Ἐγὼ σὲ ἐρωτῶ ὥρισμένα καὶ συγκεκριμένα πράγματα κι' ἐσὺ περιορίζεσαι διαρκῶς στὸ νὰ μοῦ ἀπαντᾶς στερεότυπα: «Δὲν ξέρω τίποτε ἀπ' τὴν ὑπόθεσι αὐτή»!... Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου... Κι' ἄλλοι ἔχουν τηρήσει ὡς τώρα τὴν ἴδια στάσι, μὰ στὸ τέλος δὲν βγῆκαν ὠφελημένοι ἀπὸ αὐτή!

Ὁ Κάρλιο κύτταξε τὸν ἀνακριτὴ μὲ γαμόγελο, τὸ ὁποῖο φώτισε κωμικὰ τὸ παχὺ καὶ στρογγυλὸ σὰν φεγγάρι πρόσωπό του.

—Καὶ ἰσχυρίζεσαι ἀκόμη, Κάρλιο, ὅτι δὲν ἤταν αὐτὸς ποὺ πλήρωσε ὁλοκλήρου ἔτους νοσήλεια γιὰ τὴ γυναῖκα σου! ξουᾶπε ἔντονα ὁ ἀνακοιτής. Ἐπίσης ἀγνοεῖς, λὲς ὅτι ἀγνοεῖς, ποιὸς ἔστειλε ἕνα σωρὸ παιγνίδια στὰ παιδιά σου!

—Μὰ δὲν τοὺς ἔφερα ἐγὼ αὐτά!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τοὺς ἔφερα!... Πῶς νὰ τὸ μάθω, ἀφοῦ ἤμουν φυλακὴ κι' εἶμαι ἀκόμη... Οὔτε κανένας μὲ ἐπισκέπτεται, οὔτε ἐπιστολὲς λαβαίνω... Οὔτε καὶ ξέρω τ' γίνεται στὸν κόσμο ἔξω! ἀποκρίθηκε ἐπιτέλους, γαλήνια πάντοτε, ὁ ἄτυχος Κάρλιο.

—Τελοσπάντων, δὲν μπορεῖς τουλάχιστον νὰ μαντέψης, ἀπὸ ποιὸν θὰ ἤταν δυνατὸν νὰ προέρχουνται κάτι τέτοιες γενναιοδωρίες;

—Ἴσως νὰ μὲ βοηθάη ἔτσι τὸ «Συνδικᾶτο τῶν Λυρικῶν Καλλιτεχνῶν», τοῦ ὁποίου εἶμαι μέλος ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθηκε!... Μήπως τὸ ξέρω, ὅμως;... Μήπως εἶμαι βέβαιος;... Ὡστόσο, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν περιπέτειά μου, κύριε ἀνακριτά... Ἀπ' τὴν ἀοχὴ ἀκόμη λέω, ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ τελειώσουν κάποτε καλά... Καὶ νὰ ποὺ ἄρχισαν κιόλας νὰ τελειώνουν ἔτσι.. Ἡ γυναῖκα μου νοσηλεύεται δωρεὰν καὶ τὰ παιδιά μου τὰ καϋμένα δέντηκαν ἕνα σωρὸ παιγνίδια!...

Ὁ μαὶτρ Καμπενσὶ πετάγτηκε τότε κ' εἶπε:

—Ὁ πελάτης μου, κύριε ἀνακριτά, εἶνε βέβαιος ὅτι σὲ λίγο θὰ λάμψη ἡ ἀθωότης του... Καὶ τότε ἐλπίζει πὼς θὰ ἀποζημιωθῆ νομίμως... Πῶς καὶ μὲ τί θὰ ἀποζημιωθῆ, οὔτε κι' ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ τὸ καθορίσ... Στὸ μυαλό του ὅμως τὸ ἁπλοῦό, εἶνε ριζωμένη—καθὼς βλέπετε—ἀσάλευτα αὐτὴ ἡ πεποίθησις!

—Τότε, ἀφοῦ εἶνε σίγουρος γιὰ τὴν ἀθωότητά του, πῶς συμβαίνει νὰ μὴ μᾶς ἐξηνῆ ὡρισμένα ἐπιβαρυντικὰ γεγονότα;... Πῶς βοήθηκαν στὸ σπιτάκι του, ἐκεῖνο τὸ κολλιέ, ἐκεῖνο τὸ βραχιόλι κι' ἐκεῖνο τὸ δαντιλίδι;...

Ὁ Κάρλιο ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἐπάνω, σὰν νὰ καλοῦσε τὸν Ἕνιετο ὡς μάρτυρα κ' εἶπε:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς βοήθηκαν ἐκεῖ!... Πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω λοιπόν, κύριε ἀνακριτά, ἀφοῦ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρω;... Ὅσα ξέρω, τὰ ἐξηγῶ!... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς κηλῖδες τοῦ αἵματος στὴν καρέκλα!... Πῶς νὰ σᾶς πῶ πῶς βρέθηκαν ἐκεῖ, ἀφοῦ δὲν ξέρω πῶς βρέθηκαν;

—Καλά... Καλά!... ἔκανε μὲ ξερὸ ὕφος ὁ ἀνακριτής. Στάσου νὰ ὑπογράψης μιὰ στιγμὴ τὴν ἁλλόκοτη αὐτὴ κατάθεσί σου καὶ ὕστερα πήγαινε πάλι στὸ κελλί σου.. Κλεισμένος κεῖ μέσα, θὰ σκέπτεσαι μὲ περισσότερη ἡσυχία πόσες ἀποζημιώσεις θὰ πάρης κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς!

Ὁ μαὶτρ Καμπινσὶ σηκώθηκε.

—Κύριε ἀνακριτά, εἶπε, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς παρακαλέσω γιὰ τὴν προσωρινὴ ἀποφυλάκισι τοῦ πελάτου μου... Ἔχει δικαίωμα ἀπ' τὸ νόμο, γιατὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ τὸν ἐνοχοποιοῦν δὲν εἶνε τόσο ἰσχυρά... Ἐπίσης, ὁ πελάτης μου, δὲν εἶνε ὑποπτος ἀποδράσεως, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ προφυλάκισίς του μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δίκης... Εἶνε τόσο ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του, ὥστε δὲν θ' ἀπομακρυνθῆ καθόλου ἀπ' τὴ Γαλλία... Θὰ βρίσκεται ἔτσι, πάντα στὴ διάθεσι τῆς Δικαιοσύνης!

Ὁ κ. Πουσὰρ ντὲ λὰ Μαρσερὸλ ἔκανε κίνημα ἀπόλυτης ἀρνήσεως.

—Ἀδύνατον, μαὶτρ!.. Ἀδύνατον!... Μπορεῖ ἐσεῖς νὰ μὴ βρίσκετε ἰσχυρὰ τὰ ἐνοχοποιητικὰ κατὰ τοῦ πελάτου σας στοιχεῖα... Ἐγὼ ὅμως τὰ βρίσκω ἰσχυρότατα, κι' ἔχω τὴ γνώμη πὼς πρέπει νὰ μὴν ἀποφυλακιστῆ!

—Κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἴδια γνώμη! διέκοψε μὲ ἀφέλεια ὁ Κάρλιο. Καλύτερα στὴ φυλακή, παρὰ ἔξω... Ὅσο περισσότερο μένω κειμέσα, τόσο καὶ τὰ πράγματα βαδίζουν θαυμάσια... Θὰ τὸ δῆτε!... Θὰ τὸ δῆτε!... Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία, θὰ τελειώση πολὺ καλά!..

—Σέβομαι τὴ γνώμη σας, κυρία μου, εἶπε ὁ κ. Ἑνιέτ.

VII
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου κατέβηκε ἀπ' τὸ ταξί, ἀκριβῶς στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, μπρὸς στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ριμπέρα, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ὁ Ζακινόλ.

Τρεῖς ἀστυφύλακες μὲ στολή, ἔτρεξαν κοντά του τότε καὶ τὸν ρώτησαν ποιὸς ἤταν καὶ τί ἤθελε ποὺ κατέβηκε ἐκεῖ... Κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε, ὅτι ὁ κ. Ἑνιὲτ τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοῦ ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Δὲν φάνηκε ἱκανοποιητικὴ αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσίς του στοὺς ἀστυφύλακες. Κάλεσαν μὲ τὸ τηλέφωνο τοῦ σπιτιοῦ τὸν κ. Λεμπρετόν, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἐκεῖνος κατέβηκε ἀμέσως, βγῆκε στὴν ἐξώπορτα, ἀναγνώρισε τὸν κ. Ζὰν Μουρώ, τὸν γνωστὸ ὡς Ἄρχοντα τοῦ Μυστηρίου» καὶ τοῦ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο. Ἔπειτα γύρισε στοὺς ἀστυφύλακας αὐτοὺς καὶ τοὺς εἶπε κατηγορηματικά:

—Τώρα, φίλοι μου, δὲν περιμένομε πειὰ κανέναν... Ὅσοι ἔπρεπε νὰ εἶμασε ἐδῶ, γιὰ νὰ προφυλάξουμε τὸν κ. Ζακινόλ ἀπ' τὶς ἀπειλές, ἔχουμε μαζευτῆ κιόλας... Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς, κανένας δὲν πρέπει νὰ μπῆ μέσα στὸ σπίτι, ὁποιαδήποτε πρόφασι κι' ἂν βρῆ κι' ὁ,τιδήποτε κι' ἂν συμβῆ!

Τὴν ἴδια αὐτὴ διαταγή του, πῆγε νὰ ἐπαναλάβη σὲ τρεῖς ἄλλους ἀστυφύλακας, οἱ ὁποῖοι φρουροῦσαν τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ἑφτὰ-ὀχτὼ μέτρα πιὸ πέρα.

Γύρισε κατόπιν, πῆρε μαζύ του τὸν Ἄρχοντα τοῦ Μυστηρίου, ὁ ὁποῖος περιμένε τὴν ἐπάνοδό του κάτω στὴν ἐξώπορτα—κι' ἀνέβηκαν στὸ σπίτι τοῦ κ. Ζακινόλ.

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε τρία πατώματα. Σὲ κάθε κεφαλόσκαλο βρισκόντουσαν ἀπὸ πέντε ἀστυφύλακες. Καὶ στὰ διάφορα δωμάτια τῶν πατωμάτων, καθὼς καὶ σ' ὅλα τὰ παράθυρά τους, φρουροῦσαν ἀπὸ ἕνας ἀστυφύλαξ. Ἀπ' τὶς ὀχτὼ ἡ ὥρα ἀκόμη, τὸ ὀπόγευμα, εἶχαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναστατώσει κυριολεκτικῶς τὸ σπίτι, τὸ εἶχαν ψάξει σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ κ' εἶχαν διώξει—γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια—ὅλους τοὺς ὑπηρέτες.

Ἐπάνω στὴ στέγη ἀνεβασμένοι, τρεῖς πυροσβέστες, εἶχαν τὸ μάτι τους ἄγρυπνο παντοῦ

(Ἀκολουθεῖ)